

Svar på spørgsmål

USA's strategi i Afghanistan

Spørgsmål:

Taliban har i et åbent brev til den amerikanske præsident d. 15.08.2017 rettet en opfordring om at trække de amerikanske styrker ud af landet, i stedet for at forøge deres antal: "*Taliban bevægelsen har kaldt USA's præsident Donald Trump til en fuldstændigt tilbagetrækning af sine styrker fra Afghanistan, og advarede ham mod at forøge antallet af de amerikanske styrker i landet, som har været vanskeligt for Washington...*" (Novosti - RT d. 15.08.2017). Dette kom som en reaktion på Trumps tiltænkte nye Afghanistan-strategi, som Taliban frygter indeholder udsendelsen af flere amerikanske styrker til landet, idet antallet af udtalelser om dette fra embedsmænd i Det Hvide Hus er taget til, vedrørende denne forestående nye strategi...

Den nævnte hjemmeside citerede d. 10.08.2017 Trumps udtalelse til journalisterne om at: "Hans administration er "meget tæt på" at adoptere en ny strategi i Afghanistan...", og han tilføjede: "*Det er en meget stor beslutning for mig; jeg har arvet kaos og jeg prøver at begrænse dette på en mærkbar måde*"... Betyder alt dette, at USA er seriøs i at adoptere en ny strategi i Afghanistan? I så fald, vil dette betyde at nye styrker sendes til landet? Eller en aktivering af den pakistanske eller den indiske rolle i Afghanistan uden at sende nye amerikanske styrker til landet? Må Allah belønne jer.

Svar:

Det er korrekt, man kan godt sige, at USA i øjeblikket er i gang med grundigt at revidere sin strategi i Afghanistan... Trump er vred på den militære ledelse i Afghanistan: Reuters skrev d. 03.08.2017 om et stormfuldt møde mellem den amerikanske præsident og militære embedsmænd i Washington: "*Der herskede en høj spænding under mødet, da Trump sagde, at forsvarsminister James Mattis og Joseph Dunford, leder af de forenede amerikanske styrker, skal se på fyring af John Nicholson, lederen af de amerikanske styrker i Afghanistan, fordi han ikke har vundet krigen.*" Trump udtrykker således sin tvivl om den amerikanske krig i Afghanistan. Også Obama-administrationen reviderede og korrigerede den amerikanske strategi i Afghanistan, men den revidering, som Trump-administrationen foretager, skiller sig ud ved, at den kommer på et tidspunkt, hvor USA og den amerikanske position har voksende internationale problemer. Dette kan uddybes på følgende måde:

1. USA erklærede sin krig mod Afghanistan i slutningen af 2001, under påskud om at gengælde 9/11 angrebene. Dette blev skubbet frem af de neokonservative, som omgav George W. Bush Jr.'s administration. Og mindre end to år efter, angreb USA Irak og besatte det. USA var dog ved at drukne i den irakiske sump og søgte hjælp for at trække sig ud. Med USA's problemer i Irak blev den anden krig i Afghanistan mindre vigtig, og USA fokuserede sine kræfter på at trække sig ud af den irakiske sump, eftersom Irak og den irakiske væbnede opposition blev den største bekymring for Bush-administrationen og sidenhen Obama-administrationen.

Med Obama-administrationens vellykkede tilbagetrækning af størstedelen af de kæmpende amerikanske styrker fra Irak i 2011, begyndte USA at adoptere en ny strategi for at dæmme op for Kinas voksende styrke. Denne sag overskyggede Obamas anden regeringsperiode; men før udarbejdelsen af denne amerikanske strategi var færdig, faktisk under udarbejdelse og udformning af den, begyndte USA's

indflydelse i den arabiske region, særligt i Syrien at ryste. Derfor begyndte USA at fordele sine kræfter mellem at bekæmpe farerne fra de arabiske revolutioner, særligt i Syrien, og at bekæmpe den kinesiske fare i Fjernøsten. Således udviste USA sin modstand mod de kinesiske øer, arbejdede på at genoplive Japans militære styrke og på at provokere Nordkorea. Grundet denne realitet, og det faktum at USA's tab i Afghanistan var af middel karakter, kom Afghanistan og USA's krig deri væk fra det amerikanske fokus. Dette betød dog ikke en stor amerikansk forsømmelse, men afslørede i den grad, at USA havde andre prioriteter i fokus.

2. I løbet af den lange krig i Afghanistan (16 år) kan man definitivt sige, at den amerikanske og de hjælpende NATO-hære har lidt stor fiasko i at tilintetgøre den afghanske modstandskamp, som hovedsageligt består af Taliban, som blev fjernet fra magten i 2001, med den amerikanske invasion. Man kan ligeledes definitivt sige, at alle USA's afprøvede alternativer for at stabilisere sine lakajer i Afghanistan også har fejlet: USA's indblanding af Indien i Afghanistan som led i det, USA kalder "standsning af oprør" har været nytteløs. Ligeledes har den krig som USA's lakajer i Pakistan fører mod Waziristan og andre steder, i et forsøg på at mindske USA's tab i Afghanistan, heller ikke haft den store effekt. Forsøget på forsoning med Taliban har heller ikke haft nogle fremskridt. Derfor ser USA's situation i Afghanistan meget dystert ud efter 16 års krig mod landet. Taliban bevæger sig med stor lethed i store områder af Afghanistan, og marionetregeringen i Kabul har ingen kontrol over eller indflydelse på bevægelsen. Taliban udfører ydermere store og skræmmende angreb i de fleste afghanske regioner, herunder hovedstaden Kabul, i hvilken den amerikanske hær stadig ikke har formået at få kontrol. Mange angreb mod de amerikanske styrker i Afghanistan er endda udført af soldater fra den afghanske hær, som Washington træner. USA står derfor i en situation, hvor de ikke har mange kort at spille i Afghanistan.

I en rapport om den aktuelle situation i Afghanistan og dens farer, udgivet d. 22.05.2017 af Carnegie instituttet, står der følgende: "*Blandingen af en svag afghansk regering og Talibans ukontrollerede comeback kan føre til et katastrofalt nedbrud af den afghanske regering, som leder til enten en tilbagevenden til kaos eller en genopblomstring af terrorbevægelser*".

Rapporten understreger desuden vigtigheden af en afslutning på den afghanske konflikt, ikke kun fordi den koster USA 23 milliarder dollars om året, men fordi udsigterne til alternativer til en eventuel løsning på konflikten er meget ringe.

I Obamas regeringsperiode gennemførtes tilbagetrækningen af et stort antal amerikanske soldater fra Afghanistan, hvorefter USA kun har ca. 10.000 soldater i landet, som får støtte af 3.000 NATO-soldater samt 20.000 lejesoldater fra private amerikanske sikkerhedsvirksomheder. Denne tilbagetrækning skyldes på ingen måde en sejr eller fremskridt i Afghanistan. De baser, som de amerikanske styrker rømmede, blev hurtigt overtaget af Taliban, og det ser ikke ud til at den afghanske marionetregering militær har nogen nævneværdig effektiv indsats uden for hovedstaden Kabul, til trods for dets store antal og de kolossale amerikanske anstrengelser for at træne den. Dette er hvad angår det militære aspekt af situationen i Afghanistan.

3. Det politiske aspekt: Efter USA's overbevisning om de begrænsede alternativer i landet, samt den fiasko som det indiske alternativ led, tyede USA til forhandling med Taliban i håb om at indlemme bevægelsen i det amerikanske styre i Afghanistan. Til dette formål brugte USA sine agenter i styret i Pakistan til at trække Taliban til forhandlingerne... Alligevel fejlede USA i alle sine forsøg og har ikke fået nogen succes i Afghanistan, hverken militært eller politisk. Hvad værre er: USA har ikke engang en konkret plan for Afghanistan, hvilket udgør et punkt, som giver anledning til kritik: "*Nyhedsbureauet Interfax citerede en*

kilde i det russiske udenrigsministerium for at sige, at Trump-administrationens manglende evne til at fremlægge en klar politik i forhold til Afghanistan udgør en yderligere faktor for, at tilstanden i landet er ugennemsigtig og ustabil. Kilden tilføjer, at dette påvirker den afghanske regerings gennemslagskraft, de resterende NATO-landes holdning til deres tilstedeværelse i landet samt udsigterne til en løsning på situationen i landet generelt." (RT d.03.08.2017)

4. Således bliver det klart, hvor dyb den amerikanske krise i Afghanistan er, samt at USA har begrænsede muligheder i landet. Men USA har samtidig også hårdt brug for at nedkøle krigen i Afghanistan, hvis det ikke er muligt at afslutte den helt, hvilket skyldes, at USA gerne vil sætte en stopper for sin økonomiske og militære blødning. Nogle amerikanske militærledere ser det nemlig som en nødvendighed at forøge styrkerne i landet for at besejre Taliban, men præsidenten kræver som en betingelse for at acceptere kravet en kort tidsplan og konkrete, håndgribelige resultater; en garanti som militærlederne ikke kan give ham, på grund af deres bitre erfaringer i Afghanistan over 16 år. Det, som alligevel gør dette muligt, er Trumps savl, som flyder over ved tanken om Afghanistans enorme mineralforekomster, som USA har vurderet til at have en værdi af en billion (1.000 milliarder) dollars, samt landets strategiske beliggenhed, som udgør en korridor for olien fra Centralasien.

dostor.org citerede New York Times d. 26.07.2017: "... For at klarlægge mulighederne drøfter Det Hvide Hus at sende en embedsmand til Kabul for at mødes med de ansvarlige for de mineralske forekomster i landet og påpeger, at mens Det Hvide Hus har indledt sig på en eskalerende hård drøftelse af USA's Afghanistan-politik, har tre af Trumps mest fremtrædende folk mødtes med Michael Silver, en af kemivirksomheden American Elements' administrerende direktører, for at drøfte muligheden for udvinding af de værdifulde mineraler i Afghanistan".

Udsendelsen af flere amerikanske styrker og investering i infrastruktur, såsom jernbaner og veje, for at muliggøre udvindingen af de mineralerne i Afghanistan, er ikke et sikkert alternativ, selv ud fra et forretningsmæssigt perspektiv, som er det perspektiv, der styrer Trumps mentalitet. Dette skyldes, at de eventuelle miner vil ligge i landområder, som kontrolleres af Taliban... Derfor er det alternativ, som Trump administrationen sandsynligvis vil gøre brug af, at nøjes med tilstedeværelsen af de amerikanske styrker på de militære baser i Afghanistan, for at bevare marionetregeringen og forhindre dens sammenbrud, samtidig med en stærk aktivering af den pakistanske rolle i Afghanistan efter Indiens fiasko. Alt dette for at overbevise Taliban om at indgå i det amerikanske politiske system i Kabul og stoppe den afghanske revolution, det vil sige stoppe den længstvarende amerikanske krig. Således håber USA på at minimere sine omkostninger ved at ændre sin tilstedeværelse i Afghanistan til at være koncentreret på militærbaser, så de bevæger sig i tilfælde af fare, således at det kommer til at minde om de amerikanske militærbaser i golfregionen. Dette samtidig med en støtte til de amerikanske agenter i Pakistan, som ikke har kappet deres bånd til Taliban - Bånd som kan genaktiveres og opbygges med tillid, således at Taliban kan acceptere de amerikanske krav gennem de pakistanske kanaler.

USA har i øvrigt tidligere brugt sine agenter i Pakistan med succes i Obamas regeringsperiode: "*Den afghanske regering er nået frem til en aftale med Hezb-e Islami, den andenstørste ekstremistiske gruppe i landet, under fraværet af gruppens leder Gulbuddin Hekmatyar. Aftalen blev underskrevet af præsidenten og repræsentanter fra den væbnede gruppe.*" (BBC d. 22.09.2016).

Dette giver USA mod på at bruge Pakistan i sagen om Taliban, særligt med de eftervirkninger den nævnte aftale fik, navnlig at Hekmatyar vendte tilbage til Kabul og opfordrede Taliban til at indgå i det politiske system: "*Lederen af Hezb-e Islami i Afghanistan, Gulbuddin Hekmatyar, opfordrede Taliban til at tilslutte sig forsoningen med den afghanske regering og opfordrede bevægelsen, i sin første offentlige tale efter*

sin ankomst til Kabul, til at hjælpe med at få de fremmede styrker ud af landet med fredelige midler."
(Aljazeera.net d. 06.05.2017)

5. USA står over for en stor fare i det kinesiske hav, især konflikten med Nordkorea, som eskaleres dag for dag, samt de fortsatte farer i Syrien, og den fiasko som alle de amerikanske politiske tiltag til en reel genoplivning af den amerikanske økonomi har lidt. Dertil skal føjes udmatningen af den amerikanske hær og opgivelsen af en sejr i Afghanistan, samt fiaskoen, som den regionale indiske rolle i Afghanistan har lidt. Sammen med det håb, som Hekmatyars tilbagevenden til landet har optændt i amerikanerne, ser alt dette har ud til at give USA et håb om at opnå en forsoning på sin måde, hvorved USA vil opnå mål, som de ikke formåede at opnå gennem krigen.

Derfor har USA besluttet at vende tilbage til en aktivering af den pakistanske rolle i Afghanistan og en formindskelse af de pakistanske angreb indenrigs eller på grænsen til Afghanistan. Der har således ikke været nogle store militære aktioner i Pakistan, under den nye, ca. otte måneder gamle pakistanske hærledelse, med general Bajwa i spidsen. I modsætning til de store operationer, som hans forgænger, Raheel Sharif, blev kendt for, såsom operation "Zarb-e-Azb" med alle dens faser, mod dem som Raheel kaldte for "terrorister" på grænsen til Afghanistan. Der er endda begyndt at komme genlyd af lette kampe, som er begyndt at udspille sig mellem den pakistanske og den indiske hær på den kashmirske grænse, under general Bajwa, hvilket er noget som utvivlsomt vil styrke accepten af ham indenrigs og hos Talibans ledelse.

Den nye leder af den pakistanske hær søger ligeledes at række den hjælpende hånd til Afghanistan, under mottoet "bekæmpelse af ISIS", hvilket er en omformulering af "krigen mod terror", altså fra at bekæmpe Taliban og Mujahideen i Waziristan, til at bekæmpe ISIS. Dette skifte indbefatter den afghanske regering, samt de pakistanske stammer, som bærer nag til den tidligere pakistanske hærleder Raheel. Endnu værre er det hemmeligholdte indhold af Bajwas forhandlinger med Taliban-Afghanistan: *"Lederen af den pakistanske hær, Qamar Javed Bajwa, rakte sin hånd ud til Afghanistan for et sikkerhedssamarbejde om at bekæmpe truslen fra ISIS i en sjælden udvikling i de bilaterale forbindelser mellem de to nabolande. General Bajwas forsøg på at igangsætte et sikkerhedssamarbejde med Afghanistan fandt sted på et møde i fredags med flere stammeledere i Kurram dalen, en administrativ region i stammeregionen, som administreres føderalt i Pakistan, tæt på den afghanske grænser. Lederen af den pakistanske hær, opfordrede, i en sjælden udvikling i de bilaterale forbindelser til Kabul, alle i de to lande til "forening og agtpågivenhed. Han tilføjede under sit møde med stammerne i Kurram dalen: "Vi skal være forenede, klare og vågne over for denne trussel..."*" (alkhaleeonline.com d. 01.07.2017)

At USA ikke er i stand til at omgå Mujahideen, særligt Taliban, bekræftes af den afghanske præsidents forsonende udtalelser efter Trumps topmøde i Saudi-Arabien, hvor han sagde: *"Det, som er endnu vigtigere, er at den afghanske regering gerne vil have forsoning, og vi vil gerne have, at Taliban træffer et valg... Hvis de vælger forsoning, vil de opnå alt det, de vil have, gennem politik og lov... Samtidig ønsker vi, at Taliban tager afstand fra terroristerne."* (Asharq Al Awsat d. 25.05.2017)

Dette bekræfter, at den amerikanske politik gerne vil bilde Taliban ind, at de ikke er omfattet af den amerikanske krig mod "terror"; at Taliban derimod skal være i samme lejr som den afghanske regering i denne krig, og at Talibans krav om en fuldstændig tilbagetrækning af de amerikanske styrker i Afghanistan kan opnås gennem fred og ikke krig.

6. Konklusionen er, at Trumps strategi i Afghanistan bliver revideret på et tidspunkt, hvor den amerikanske politik står over for flere farer rundt om i verden, og ud fra de ovennævnte begivenheder er det sandsynligt, at den amerikanske revidering af sin politik i Afghanistan vil indeholde følgende:
- Denne revidering vil gå i retning af en stor nedkøling af den afghanske front og begrænsning af den amerikanske tilstedeværelse til militærbaser, som bruges "under farer eller trusler"... samt i retning af at få den amerikanske mission i Afghanistan til at fremstå som en krig mod ISIS.
  - Det er ikke sandsynligt, at USA udsender yderligere styrker til Afghanistan for at kæmpe eller eskalere kamphandlingerne; det er dog sandsynligt, at USA udsender flere styrker for en kortere periode, ikke for egentlig at kæmpe, men som et forhandlingskort, som USA evt. kan bruge til at sige: "vi kan gå på "kompromis" ved at trække disse ekstra styrker ud, mod at Taliban går på kompromis og accepterer at indgå i forhandlinger for at etablere et fælles styre med den afghanske regering, og naturligvis uden at røre ved de amerikanske interesser."
  - For at gøre processen med at lokke Taliban til at acceptere et kompromis nemmere, vil USA aktivere den pakistanske rolle, ved at den nye militærledelse i Pakistan udviser større blødhed og sympati med Taliban, for at skubbe denne til at sætte sig ved forhandlingsbordet med marionetregeringen i Kabul og indlemme bevægelsen i det amerikanske politiske system i Afghanistan.

Slutteligt advarer vi mod, at man hengiver sig til agenterne i Pakistan eller at man udviser tryghed ved den blødhed, som disse agenter militærledelse udviser over for Afghanistan. Det er derimod en pligt at tage ved lære af fortiden: USA havde ingen mulighed for at betrede Afghanistans jord, hvis ikke det var for den støtte, de fik af deres agenter i det pakistanske styre. Denne nye politik over for Taliban fra det pakistanske styre er ikke andet end et teaterstykke, som USA selv har sat op, for at konsolidere processen, som udelukkende tilsigter at fjerne farerne fra deres marionetregering i Afghanistan, uden egen direkte og omkostningsfulde militære indblanding, eller i det mindste med et minimum af militær indblanding... Pakistans nye regenter er ikke andet end et nyt og åbenlyst ansigt for den amerikanske plan. Således kræver USA af sine lakajer i Afghanistan, at de presser den afghanske Jihad-bevægelse og knækker den (som den elendige Raheel gjorde i Waziristan, i henhold til Obamas plan); og nu forsøger de nye regenter i Pakistan at lokke Taliban og omslutte den i henhold til Trumps plan, efter at USA's politik med at presse bevægelsen med magt til destruktionsbordet (forhandlingerne), for at fjerne bevægelsens vilje til Jihad. Således forsøger de at presse den til forhandlingerne gennem den pakistanske tilnærmelse, som er manipulation og vildledning... Vi advarer i den forbindelse mod at falde i USA og deres agenteres fælder eller at hengive sig til dem.

وَلَا تَرْكَنُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ

Støt jer ikke til dem, der handler uret, for så vil Ilden ramme jer, og I vil da ingen støtter have ud over Allah, og så vil I ikke blive hjulpet. [Hud: 113]

24. Dhul Qi'dah, 1438 H.

16. august 2017